

OBSERVAȚII ASUPRA UNEI ACHIZIȚII A COMPLEXULUI MUZEAL ARAD

Victor Sava*, Marius Ardeleanu**

Cuvinte cheie: *Complexul Muzeal Arad, Neudorf, amatori, achiziție, fals.*

Keywords: *Complexul Muzeal Arad, Neudorf, amateurs, acquisition, fake.*

Începutul arheologiei europene a fost marcat de către amatori înimoși, care la acea vreme au servit cu toate forțele acestei științe. De mai bine de un secol amatorii au început să fie înlocuiți de arheologi profesioniști, astăzi primii găsiindu-și cu greu locul în cadrul acestei discipline devenită din ce în ce mai specializată. Complexul Muzeal Arad, ca și toate muzeele, a beneficiat și încă beneficiază de pe urma colaborării cu diverși entuziaști ai arheologiei.

Înspre sfârșitul secolului XIX și începutul secolului XX muzeul arădean a avut colaboratori precum S. Márki, K. Torma, L. Dömötör, I. Haller, F. Juhász sau J. Záray, care au efectuat excavații în situri reprezentative ale județului¹. Odată cu apariția pe scena arheologică a profesioniștilor precum M. Roska, D. Popescu, M. Moga sau E. Dörner, spațiul de acțiune al amatorilor s-a restrâns din ce în ce mai mult la cercetări de suprafață, rareori întreprinzând mici sondaje.

Printre cei care au întreprins sondaje arheologice se numără profesorul F. Kovács. În 1955 împreună cu un „colectiv” format din ingineri, topografi și președinte de colectiv trasează o secțiune în situl de la Macea „Topila”. Unul dintre cel mai constant colaborator al arheologului E. Dörner a fost A. Hamerák, profesor la școala din Sâmpetru German. Acesta fiind pasionat de arheologie a salvat o serie de artefacte de reală importanță, dar a și efectuat cercetări de suprafață, identificând o serie de obiective de interes, printre acestea

amintim Sâmpetru German „Magazin”, „Fântâna Vacilor” sau „Teritoriul G.A.S.”. A. Kasa, medic veterinar al C.A.P.-ului din comuna Dorobanți, s-a remarcat prin salvarea inventarului a trei morminte de sec. III–IV d.Hr. ce au apărut odată cu săparea fundației unui siloz ce urma să fie ridicat în incinta C.A.P.-ului. În deceniul 7 al secolului XX piesele adunate de medic au fost expuse într-o cameră din sediul C.A.P.-ului din localitate, formând un mic punct muzeal². Colecționarul arădean Gh. Miloi și-a legat numele de unul dintre cele mai spectaculoase situri de pe raza municipiului Arad, „Gai I/ Gropile de nisip/Nisipărie”, dar a salvat artefacte și de pe Bulevardul Revoluției sau „Bujac-Silvaș”. Astăzi Complexul Muzeal Arad deține un important lot de materiale arheologice, donate de către avocatul Miloi. Alături de Gh. Miloi îl putem aminti și pe N. Kugelman, cel care a strâns numeroase artefacte din întregul județ (Arad, Macea, Chesinț, Zăbrani).

Siturile arheologice de la Săvârșin „Cetățuie” și cel de la Temeșești „Patru Gomile” au fost descoperite prin cercetări de teren de către profesorul săvârșinean Iosif Dohangie. El este cel care a organizat un mic muzeu local în care au fost expuse piesele descoperite de-a lungul timpului. Alți profesori pasionați de antichități au organizat astfel de mici muzee școlare, I. Diaconescu la Ineu, E. Lăzureanu la Beliu, D. Schemmel la Frumușeni, P. Miron și Gh. Popa la Chișineu-Criș, ori C. Avram la Sebiș.

O ultimă categorie de amatori despre care am dori să discutăm se referă la cei cu anumite veleități științifice. În această ultimă categorie îi amintim pe Fl. Dudaș, profesorul care a reușit să facă, primul, pasul către cercetarea științifică, publicând o serie de articole folositoare³. P. Huszarik, profesor la

* Complexul Muzeal Arad, Piața Enescu, nr. 1, 310131 Arad, e-mail: sava_vic@yahoo.com.

** Muzeul Județean de Istorie și Arheologie, str. Monetăriei nr. 1–3, 430406 Baia Mare, e-mail: ardeleanumarius@yahoo.com.

¹ Pentru rolul acestor amatori în arheologia arădeană vezi largă discuție la Barbu *et alii* 1999, 7–16.

² Dörner 1970, 461, nota 38.

³ Dudaș 1970; Dudaș 1976.

Nădlac, se face remarcat prin buna colaborare cu Complexul Muzeal Arad în privința săpăturilor de salvare de la Nădlac „Lutărie”⁴. În cele din urmă am dori să-l amintim pe cel mai îndelungat colaborator al Complexului Muzeal Arad, probabil și cel mai cunoscut dintre toți pasionații de arheologie din județ, este vorba despre profesorul E. D. Pădurean. Acesta a efectuat numeroase cercetări de suprafață în județ, publicând numeroase articole de specialitate și punând în circuitul științific obiective arheologice importante.

În cursul anului 2007, Complexul Muzeal Arad a achiziționat de la profesorul E. D. Pădurean un pumnal curb dacic. Piesa face parte din dintr-un depozit de „unelte și arme”⁵ descoperit în 2002 la Neudorf „Pârâul Roșia”. După spusele lui E. D. Pădurean depozitul ar fi fost descoperit în urma săpării șanțului pentru îngroparea unui cablu de telefonie optică. Din cele 28 de piese, câte însumează depozitul, 27 au fost donate Complexului Muzeal Arad în 2002 (Nr. Inv. 17171–17197). După cum am precizat mai sus, pumnalul curb dacic, cea de-a 28-a piesă din depozit, a fost oferită spre vânzare de către E. D. Pădurean, muzeului arădean.

Situl de la „Pârâul Roșia” (Pl. I/1–2) este cunoscut în literatura de specialitate datorită numeroaselor cercetări de suprafață efectuate de către E. D. Pădurean. Merită precizat că de aici au fost culese fragmente ceramice datate la finalul Epocii Bronzului (Bz D), cultura Basarabi (Ha C), sec. III–IV d.Hr. și sec. XI–XIII d.Hr.⁶ În acest loc, același Pădurean menționează și „o fortificație de formă elipsoidală. Pe direcția vest și nord-vest incinta, cu o suprafață de 1,5 ha este fortificată natural de Valea Țiganilor. În partea de vest și sud-vest incinta este fortificată cu un șanț și val de pământ. Șanțul are o deschidere de 5–6 m, iar valul are la bază o lățime identică. Pe unele porțiuni ductul valului este clar vizibil prin culoare galbuie a pământului scos din șanț și utilizat la val, în prezent este aplatizat de lucrările agricole”⁷, cât despre datarea fortificației autorul precizează „ipotetic, legăm construirea fortificației de prima epocă a fierului”⁸, fără nici o altă precizare. În urma unei cercetări de teren efectuată în 12.05.2009, de către V. Sava, Fl. Mărginean, G. P. Hurezan, pe locul unde era localizată fortificația, s-a constatat faptul că nu există nici o urmă de fortificare în acea zonă.

Situl identificat⁹ este amplasat pe buza nordică a unei foste terase, probabil a Mureșului¹⁰, iar ceea ce Pădurean vedea ca și un șanț de apărare, în realitate este un braț mort al Mureșului. Cât despre valul „fortificației” merită menționat că în urma cercetării nu am reușit să-l identificăm, el probabil nici nu există.

În acest articol nu dorim să deschidem problematica depozitului, ci să punem în lumină „starea” în care pumnalul în discuție a ajuns în instituția muzeală arădeană și implicațiile istorice ale descoperirii acestuia¹¹.

Fără îndoială că piesa face parte din categoria armelor ce apare, alături de *falx*, ca o veritabilă emblemă etnică a dacilor, pumnalul curb specific dacilor devenind după cucerire, un simbol al Daciei (în reprezentările artistice, monumente, monede). *Sica*¹² descoperită la Neudorf este impresionantă, în primul rând, prin dimensiunile sale. Având o lungime totală de 52 cm (din care lama de 33 cm¹³), este cel mai mare exemplar descoperit în spațiul daco-getic. Are lama îngustă (3,5 cm lățime maximă, la baza ei), ușor curbată cu o traiectorie elegantă pe întreg traseul. Pe mânerul piesei se află o perforație de 0,3 cm, chiar spre capătul său. Credem că această perforație este o intervenție ulterioară a descoperitorului, deoarece, la exemplarele păstrate întregi, databile în secolul I d. Hr., lipsesc aceste găuri pentru nituri, iar când ele există, sunt întotdeauna câte trei. În orice caz, ultimul nit nu se află niciodată atât de aproape de capătul mânerului, unde în mod normal se afla un buton terminal, uneori frumos ornamentat (pentru exemplarele mai timpurii), sau verigi de fier, pentru exemplarele din perioada târzie a culturii decize. De altfel, alături de pumnalul curb achiziționat de la E. D. Pădurean se aflau și două verigi din fier, provenind foarte probabil de la sistemul de prindere a mânerului din lemn de pe sică (Pl. II/3–4).

⁹ În acest punct am găsit în arătură fragmente ceramice preistorice atipice și ceramică din a Doua Epocă a Fierului, care era și cea mai consistentă din punct de vedere numeric. La 0,38 km vest – nord-vest, în apropierea unei foste livezi, am identificat ceramică de secolul XVI–XVII d.Hr.

¹⁰ Cursul actual al râului Mureș se află la 3,3 km nord de această terasă.

¹¹ Pe această cale ținem să mulțumim dr. Valeriu Sirbu, împreună cu care am descoperit discrepanța cronologică dintre *sica* și ornamentele de bronz.

¹² Termenul provine din limba latină (substantiv feminin), unde *sica* desemna un pumnal cu lama ușor încovoiată, înrudit fiind cu *sicilis* (seceră), *sicilio* (a tăia cu seceră), *sicilicula* (o seceră mai mică, cosor), *sicilimentum* (fân cosit), *sicarius* (cuțitar, figurat asasin) (Marcu 2000).

¹³ Pădurean 2006, 225.

⁴ Mărginean, Huszarik 2008; Gáll *et alii* 2008.

⁵ Pădurean 2006, 225, Pl. VIII.

⁶ Vezi Barbu *et alii* 1999; Pădurean 2006 cu întreaga bibliografie.

⁷ Pădurean 1987, 31–32.

⁸ Pădurean 1987, 33.

Pumnalele curbe (*sicae*) sunt o creație mai veche a lumii tracice. Fiind o armă de prestigiu în mediul războinicilor traco-celto-daci, a câștigat o mare răspândire în cadrul grupului Padea-Panaghiurski Kolonii, în nord-vestul și nordul Bulgariei, Oltenia și zona Porților de Fier ale Dunării, precum și în sud-vestul Transilvaniei (sec. II–I î. d. Hr.)¹⁴. Apoi ele se regăsesc în inventarele unor morminte tumulare dacice sau în unele așezări și fortificații din perioada clasică (sec. I î. d. Hr. – I d. Hr.)¹⁵.

În Transilvania, descoperirile de pumnale curbe se situează cu precădere pe cursul mijlociu al Mureșului. Cele mai timpurii exemplare descoperite se află în zona anticului *Apoulon* (zona Alba Iulia) și în aval de acesta, zona centrului de putere al regatului dac: Blandiana¹⁶, Călan¹⁷, Căpâlna¹⁸, Cugir¹⁹, Craiva²⁰, Grădiștea Muncelului²¹, Tărtăria²², Teleac²³, Tilișca²⁴, Silivaș²⁵. Totuși, ele nu lipsesc din zonele periferice ale zonelor stăpânite de daci, de exemplu, în zona Tisei superioare (Solotvino²⁶, Șimleu Silvaniei²⁷, Zemlin²⁸) sau Moldova (Poiana²⁹). Chiar dacă sica de la Neudorf a fost publicată inițial ca făcând parte dintr-un depozit, având în vedere că aproape toate pumnalele curbe sunt cunoscute din contexte funerare³⁰, nu ar fi exclus ca exemplarul de la Neudorf să provină dintr-un mormânt.

În general, aceste *sicae* sunt de forma unor cuțite de dimensiuni mai mari, adevărate pumnale de luptă, cu profilul lamei triunghiular, ascuțite întotdeauna pe interior (partea concavă) și prevăzute cu limbă la mâner. Deseori, la exemplarele mai timpurii, pe limba mânerului, se află trei orificii pentru nit. Mânerele pot fi însă și simple (cum este și cazul exemplarului de la Neudorf) sau prinse cu butoni

la partea exterioară și la gardă. Există cazuri când lama a fost ornamentată cu motive zoomorfe și/sau geometrice³¹. Cele mai frumoase și complexe piese decorate prezintă doi vulturi affrontati, pe aceeași parte a lamei pe care se află și canalul de scurgere al sângelui.

Exemplarele mai bine păstrate măsoară între 24 și 30 cm lungime³² (însă de obicei este păstrată doar lama care variază între 20 și 25 cm). Nu lipsesc și exemplarele de dimensiuni mai mari, peste 30 cm (35 cm are un exemplar descoperit la Histria, iar unul descoperit la Călărași are 45 cm³³). În legatura cu mărimea și forma acestor arme, există diferențe semnificative, chiar și printre piesele descoperite în același lot. Pentru a da doar un singur exemplu, putem aminti aici descoperirile din ultimii ani din Munții Orăștiei, din zona capitalei dacice³⁴. De aici, printre altele, provin și trei *sicae* dacice. Două dintre ele au un ușor unghi la mijlocul lamei, pe când cea de-a treia, de dimensiuni mai mari, are o lamă ușor curbată pe o linie elegantă.

Piesele din sec. II–I î. d. Hr. cunosc o anumită standardizare a formei și decorului. După crearea centrului de putere în Munții Orăștiei apare o oarecare schimbare la acest tip de armă. Decorurile de pe lama ei se stilizează mult. În Transilvania este cazul exemplarelor de la Călan, Teleac sau Blandiana. Toate aceste morminte au fost datate pe baza inventarului în a doua jumătate a sec. I î. d. Hr. Începând cu primul secol al erei noastre apare o mare varietate de forme. De asemenea exemplarele descoperite și databile în acest secol, și în special către finalul său, sunt lipsite de orice urmă de decor.

Probabil că o astfel de varietate a formelor a făcut ca și în antichitate să existe o oarecare confuzie în jurul termenului destinat acestui tip de piesă. În limba greacă, termenul *ξίφος*³⁵ desemnând un fel de sabie, pe când la romani, în limba latină, prin *falx* (= *seceră*, *cosor*, *coasă*, *cange*) s-a definit în special unealta, dar și arma, cu utilitate în cult, la vânătoare și cu unele aplicații militare³⁶. Exemplarul de la Neudorf se situează, prin dimensiuni, la limita celor doi termeni. Confuzia între cele două tipuri de arme se observă și azi printre specialiștii. De multe ori, pentru aceeași piesă, se utilizează fie termenul de *sică*, fie cel de *falx*, deși terminologia celor două piese nu lasă loc nici unui dubiu privind destinația și mânuirea acesteia (cu una sau cu două

¹⁴ Rustoiu 2002, 49, Fig. 38; Woźniak 1974, 87–94.

¹⁵ Glodariu, Iaroslavschi 1979, 139.

¹⁶ Ciugudean 1980, 425–428, Fig. 2/ 1–2.

¹⁷ Eskenasy 1977, 605, lit. c.

¹⁸ Glodariu, Moga 1989, 105, Fig. 89/ 1–2, 6.

¹⁹ Crișan 1993, Fig. 11.

²⁰ Macrea et alii 1966, 49–50, Fig. 23–24.

²¹ Glodariu, Iaroslavschi 1979, 139.

²² Ciugudean, Ciugudean 1993, 77–79.

²³ Moga 1982, 87–91.

²⁴ Glodariu, Iaroslavschi 1979, 139.

²⁵ Rustoiu 1994, 295–300, Fig. 1/2.

²⁶ Vasiliev et alii 2002, Fig. 4.

²⁷ Informații dr. H. Pop – Muzeul Județean de Istorie și Artă, Zalău.

²⁸ Budinský-Kriča, Lamiová-Schmiedlová 1990, 253 (M. 72 – Fig. IX/ 5), 255 (M. 79 – Fig. XI/ 24), 258 (M. 100 – Fig. XIV/ 13), 260–261 (M. 108 – Fig. XVI/ 38), 263–265 (M. 128 – Fig. XVIII/ 6).

²⁹ Rustoiu 2002, 54.

³⁰ O listă a tuturor armelor curbe în contexte funerare vezi la Rustoiu 2002, 62, Fig. 38.

³¹ Rustoiu 2002, 15.

³² Glodariu, Iaroslavschi 1979, 139.

³³ *Istoria României*, I, 1960, 174, Fig. 34.

³⁴ <http://www.hermann-historica.com/> (catalog online).

³⁵ Dion Chrysostomos, XII, 19.

³⁶ Borangic 2006, 49–50.

mâini) și implicit destinația ei (pumnal de luptă – *sica*, sabie³⁷ pentru două mâini – *falxul*).

Aceste deosebiri stilistice între piese, ajută mult și la datarea lor. Un element important este gravura de la mijlocul lamei. Deosebirea constă în tehnica redării, anume ca la exemplarele mai timpurii gravura este mai realistă, ca și în arta scitică, pe când la exemplarele mai târzii desenul se stilizează, ajungând simple linii și puncte, sau, în unele cazuri lipsind cu desăvârșire (Neudorf).

Diferențele de curbura și dimensiuni au apărut în timp datorită gusturilor comanditarului și abilităților războinice ale acestuia. Dacă cele din sec. II-I î. d. Hr. sunt oarecum unanime ca tip, începând cu sfârșitul secolului I î. d. Hr. ele se diversifică. Apar forme noi, și un lucru foarte important este stilizarea modelele inscripționate. O ideologie comună nobililor războinici de dinainte și din timpul lui Burebista nu mai există sub forma ei inițială, ea suferă modificări profunde, iar ornamentica pumnaletor curbe nu mai are aceeași semnificație. Fiind o armă de prestigiu, cu rădăcini adânci în ideologia grupului de nobili-războinici de tip Padea-Panaghiurski Kolonii, ea s-a păstrat și după dispariția lui Burebista, diferențele regionale ale pieselor arătând poate și dezbinarea politică produsă după dispariția marelui rege.

Analiza fenomenului Padea-Panaghiurski Kolonii arată că acest grup s-a extins, cândva spre sfârșitul secolului al II-lea î. d. Hr. spre nord și în Transilvania. Acest lucru a avut implicații hotărâtoare asupra evoluției teritoriului respectiv, contribuind decisiv la organizarea comunităților dacice într-o mare putere. Sica de la Neudorf are o importanță istorică prin extinderea geografică a arealului cu descoperiri de acest tip, demonstrând că, undeva în zonă, exista un centru de putere, ai căror conducători erau urmași ai războinicilor de tip Padea-Panaghiurski Kolonii. Lipsa gravurilor pe lama piesei, lățimea ei, curbura mai puțin accentuată, lipsa unui buton terminal la mâner, dimensiunile considerabile ale armei fac ca această sică să fie databilă cândva în secolul I d. Hr., atunci când sursele scrise și cele arheologice fac dovada numeroaselor confruntări cu romanii.

La această piesă un lucru important merită a fi scos în evidență: pe arma dacică, din fier, au fost aplicate o serie de „ornamente” de bronz

sau de fier. Capătul mânerului a fost placat cu o tablă de bronz ornamentată, prinsă cu un nit de fier, a cărui rol este de a fixa o verigă de bronz (Pl. II/2a-d; Pl. III/1a-c). Părțile laterale (Pl. II/2c-d; III/1c1-1c2) au fost și ele placate de fiecare parte, cu un fragment din aceeași tablă. La pragul dintre mâner și lamă a fost aplicată o altă bucată de tablă de bronz ornamentată identic cu celelalte trei (Pl. II/2a-b; III/1b1). Tăblițele de bronz ce înconjoară capătul mânerului, pe lângă faptul că cea mare a fost prinsă cu un nit, au fost lipite cu un adeziv. Aceeași modalitate de prindere, cu adeziv, se observă și în cazul tăbliței dintre mâner și lamă.

Cert este că avem de-a face cu o piesă „specială”, în sensul în care există o discrepanță cronologică între piesa propriu-zisă, sica din fier, și „ornamentele” din bronz. Aceasta se datorează faptului că E. D. Pădurean a aplicat fragmentele de tablă de bronz după descoperirea depozitului survenită în 2002, chiar și după publicarea piesei în 2006³⁸.

Probabil că în momentul descoperirii cele trei tăblițe de bronz au reprezentat una singură, ea fiind secționată de către descoperitor mai târziu, în vederea „ornamentării” armei de fier. Tăblițele sunt realizate din tablă subțire și ornamentate în tehnica „au repousse”. Ornamentul este dispus într-un singur registru, marginea se delimitează prin două linii, punctate, paralele. Sub acestea se dezvoltă pe diagonală șiruri de arcade. Patina este de culoare verde-închis. Tăblița nr. 2 este afectată de oxidare pe ambele laturi.

Lungime: 5,9 cm; lățime: 1,95 cm; grosime: 0,04 cm (Pl. II/2a-b; III/1b1)³⁹.

Lungime: 5,1 cm; lățime: 1,7 cm; grosime: 0,04 cm (Pl. II/2a-b; III/1a, c).

Lungime: 3,3 cm; lățime: 0,94 cm; grosime: 0,04 cm (Pl. II/2c; II/2d; III/1c1; III/1c2).

Piese de bronz, ce probabil provin de la un brâu, au dimensiuni reduse, iar întregirea decorului în astfel de cazuri devine aproape imposibilă. Cu toate acestea în Bazinul Carpatic întâlnim un decor asemănător, format din arcade, la Felsődobosza (Ungaria)⁴⁰, Șpálnaca II⁴¹, Pecica II⁴² sau Sântana „Cetatea Veche”⁴³. Ținând cont de analogiile exis-

³⁸ În Pădurean 2006, Pl. VIII, piesa este publicată fără tăblițele de bronz (la noi Pl. II/1), deci autorul a fost conștient, în acel moment, de discrepanța cronologică dintre cele două tipuri de artefacte.

³⁹ În condițiile în care tabla de bronz a fost secționată ulterior depunerii, greutatea nu mai este relevantă și nu am recurs la cântărire.

⁴⁰ Mozsolics 1973, Pl. 47/33.

⁴¹ Petrescu-Dâmbovița 1977, Pl. 204/1, 15, 20.

⁴² Petrescu-Dâmbovița 1977, Pl. 172.

⁴³ Rusu *et alii* 1996, Pl. XIV/14; alte două fragmente de brâu asemănătoare au fost descoperite în cursul anului 2008 de către pastorul L. Mercea.

³⁷ Deși termenul este folosit impropriu (sabie = armă curbă medievală și modernă cu tăișul spre exterior), sintagma *sabie de tip falx* este, de asemenea, corectă ca exprimare „...dar utilizarea ei presupune mai ales relaționarea cu un ansamblu de arme similare și mai puțin referirea explicită la o armă bine individualizată, cu caracteristici și calități care permit să i se confere un nume distinct, numai al său” (Borangic 2006, 52).

tente și de faptul că de pe suprafața sitului au fost culese fragmente ceramice aparținând și sfârșitului Epocii Bronzului⁴⁴, piesele noastre aparțin orizontului cronologic Bz D/Ha A1.

În cazul de față avem de-a face cu un fals datorat lui E. D. Pădurean, care într-un exces de zel a „înfrumusețat” un artefact dacic prin fixarea pe corpul piesei, părți dintr-o tăbliță de bronz datată la sfârșitul Epocii Bronzului/Prima Epocă a Fierului. Nu este locul pentru a face remarci asupra deontologiei anumitor iubitori de arheologie sau arheologi, dar trebuie amintit că știința nu lasă loc diletantismului.

BIBLIOGRAFIE

- Barbu *et alii* 1999
M. Barbu, P. Hügel, G. P. Hurezan, E. D. Pădureanu, *Repertoriul arheologic al Mureșului Inferior. Județul Arad, Timișoara*, (1999).
- Borangic 2006
C. Borangic, Propunere pentru o tipologie a armelor curbe dacice, în *NEMVS*, anul I (2006), nr. 1–2, Alba Iulia (2000), 45–105.
- Budinský-Kriča, Lamiová-Schmiedlová 1990
V. Budinský-Kriča, M. Lamiová-Schmiedlová 1990, A late 1st Century B.C.–2nd century A.D. cemetery at Zemplín, în *SlArch*. 38/2, (1990), 245–344.
- Ciugudean, Ciugudean 1993
D. Ciugudean, H. Ciugudean, Un mormânt de războinic geto-dac la Tărtăria (jud. Alba), în *EphNap* 3, (1993), 77–79.
- Ciugudean 1980
H. Ciugudean, Mormântul dacic de la Blandiana (jud. Alba), în *ActaMN* XVII (1980), 425–432.
- Crișan 1993
I. H. Crișan, *Civilizația geto-dacilor*, București (1993).
- Dörner 1970
E. Dörner, Cercetări și săpături arheologice în județul Arad, în *MCA* IX, (1970), 445–466.
- Dudaș 1970
Fl. Dudaș, Repertoriul arheologic al Țării Zărandului în lumina ultimelor descoperiri, în *RevMuz* 4, (1970), 355–358.
- Dudaș 1976
Fl. Dudaș, Descoperiri enolitice pe valea Crișului Alb, în *Crisia* VI, (1976), 21–34.
- Esckenasy 1977
V. Esckenasy, Date preliminare despre necropola romană de la Streisîngeorgiu (jud. Hunedoara), în *SCIVA* 28, nr. 4, (1977), 603–609.
- Gáll *et alii* 2008
E. Gáll, P. Huszarik, Fl. Mărginean, A nagylaki honfoglalás kori temető megmentett leletei. Adatok a bányászati, erdélyi és partiumi honfoglalás kori lovas temetkezés szokásához, în *A BMMKözl* 32, (2008), Békéscsaba, 107–134.
- Glodariu, Iaroslavschi 1979
I. Glodariu, E. Iaroslavschi, *Civilizația fierului la daci*, Cluj-Napoca, (1979).
- Glodariu, Moga 1989
I. Glodariu, V. Moga, *Cetatea dacică de la Căpâlna*, București, (1989).
- Macrea *et alii* 1966
M. Macrea, O. Floca, N. Lupu, I. Berciu, *Cetăți dacice din sudul Transilvaniei*, București, (1966).
- Marcu 2000
F. Marcu, *Marele dicționar de neologisme*, București, (2000).
- Mărginean, Huszarik 2008
Fl. Mărginean, P. Huszarik, Cimitirul medieval timpuriu de la Nădlac „Lutărie” (jud. Arad), în *ArhMed* 6, Reșița, (2008), 17–56.
- Moga 1982
V. Moga, Morminte dacice de incineratie la Teleac, în *Apulum* 20 (1982), 87–91.
- Mozsolics 1973
A. Mozsolics, *Bronze- und Goldfunde des Karpatenbeckens. Depotfundhorizonte von Forró und Ópályi*, Budapest, (1973).
- Pădurean 1987
E. D. Pădurean, Noi fortificații pe teritoriul județului Arad, în *Ziridava* XV–XVI, (1987), 29–36.
- Pădurean 1988
E. D. Pădurean, Noi așezări din Epoca Bronzului în județul Arad, în *ActaMN* XXIV–XXV, (1987–1988), 507–528.
- Pădurean 2006
E. D. Pădurean, Depozitul de unelte și arme de la Neudorf-Pârâul Roșia, județul Arad. (Doina Benea) *Daci și romani. 1900 de ani de la integrarea Daciei în Imperiul Roman*, Timișoara, (2006), 219–233.
- Petrescu-Dâmbovița 1977
M. Petrescu-Dâmbovița, *Depozitele de bronzuri din România*, București, (1977).
- Rustoiu 1994
A. Rustoiu, Neue präzisierungen Bezüglich des “kel-tischen Grabes” von Silivaș, în *Relations Thraco-Illyro-Helléniques*, București (1994), 295–300.

⁴⁴ Pădurean 1988, 513, Pl. VII/5–9.

Rustoiu 2002

A. Rustoiu, *Războinici și artizani de prestigiu în Dacia preromană*, Cluj-Napoca, (2002).

Rusu *et alii* 1996

M. Rusu, E. Dörner, I. Ordentlich, *Fortificația de pământ de la Sântana – Arad în contextul arheologic contemporan*, în *Ziridava* XIX–XX, (1996), 15–44.

Vasiliev *et alii* 2002

V. Vasiliev, A. Rustoiu, E. A. Balaguri, C. Cosma, *Solotvino-„Cetate” (Ucraina Transcarpatică). Așezările din epoca bronzului, a doua vârstă a fierului și din evul mediu timpuriu*, Cluj-Napoca, (2002).

Woźniak 1974

Z. Woźniak 1974, *Wschodnie pogranicze Kultury Latenskiej*, Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk, (1974).

OBSERVATIONS CONCERNING AN ACQUISITION OF THE ARAD MUSEUM (Abstract)

The beginnings of European archeology were marked by passionate amateurs, who at that time served this science. For more than a century, amateurs began to be replaced by professional archaeologists. Today when this discipline has become increasingly specialized, amateurs are few in numbers. Arad Museum, like

all museums, has benefited and still benefit from collaboration with various enthusiasts of archeology.

During 2007 Arad Museum acquired from E.D. Pădurean, a local amateur, a Dacian curved sword – *sica*. The artefact is part of a “tools and weapons” deposit, discovered in 2002, at Neudorf “Pârâul Rosia”, Arad County. Of the 28 pieces, 27 were donated to Arad Museum in 2002 and the last, the curved sword, was offered for sale by Pădurean in 2007 to the same institution mentioned above.

In this article we do not want to open the issue of the deposit, but to put forward “the state” in which the curved dagger from Neudorf has reached to the Arad Museum and historical implications of this discovery. Lack of engravings on the blade part, the width, the less pronounced curvature, the lack of a terminal button to handle, the considerable size of this weapon make this dagger to be datable sometime in the 1st century A. D., when the written sources and archaeological evidence shows many confrontation with the Romans. To resume we must mention that the sword artefact was ornamented with some bronze plates.

In this case we are dealing with a fake due to E. D. Pădurean. In an excess of zeal he “ornamented” a Dacian artifact by fixing on its body, part of a bronze plates dated in Late Bronze Age / Early Iron Age (BzD/HaA1). It is not the place to make remarks on the ethics of some archeology amateurs or archaeologists, but it should be recalled that science leaves no room for dilettantism.

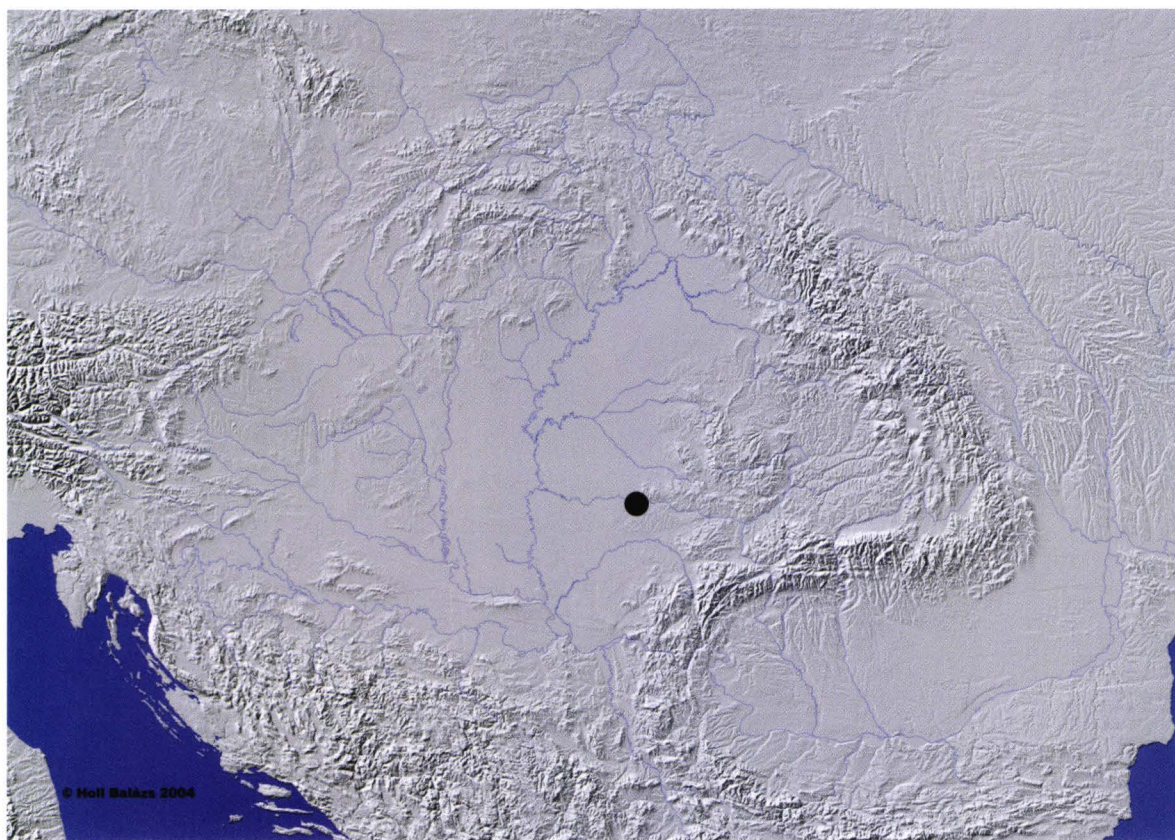

Plate I. 1. Carpathian Basin map with the localization of Neudorf; 2. XIXth century map of Zăbrani-Neudorf area with the localization of „Pârâul Roșia” site.

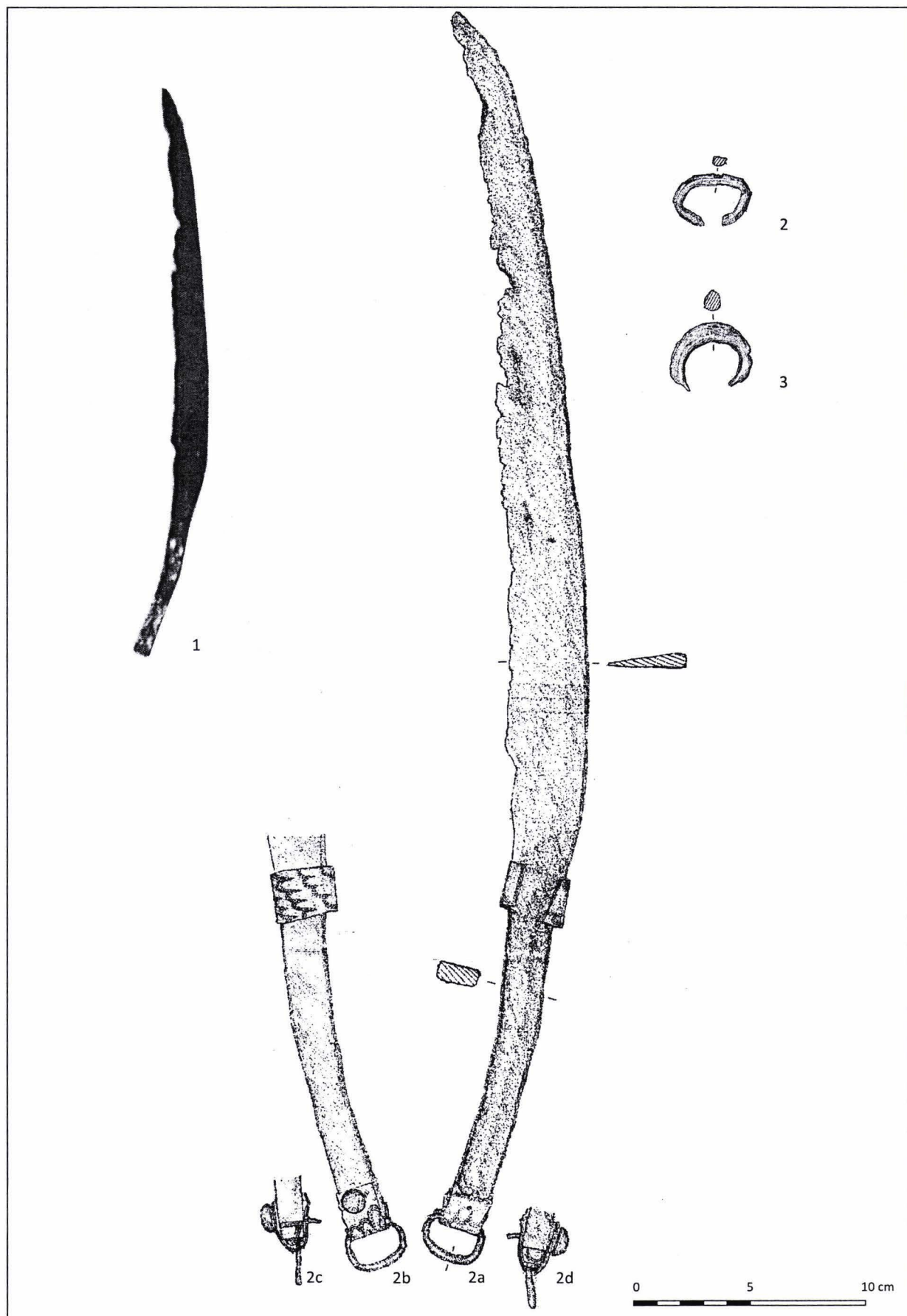

Plate II.1. Photo of the sica (after Pădurean 2006); 2. Drawing of the piece purchased from E. D. Pădurean; 3-4. Rings.

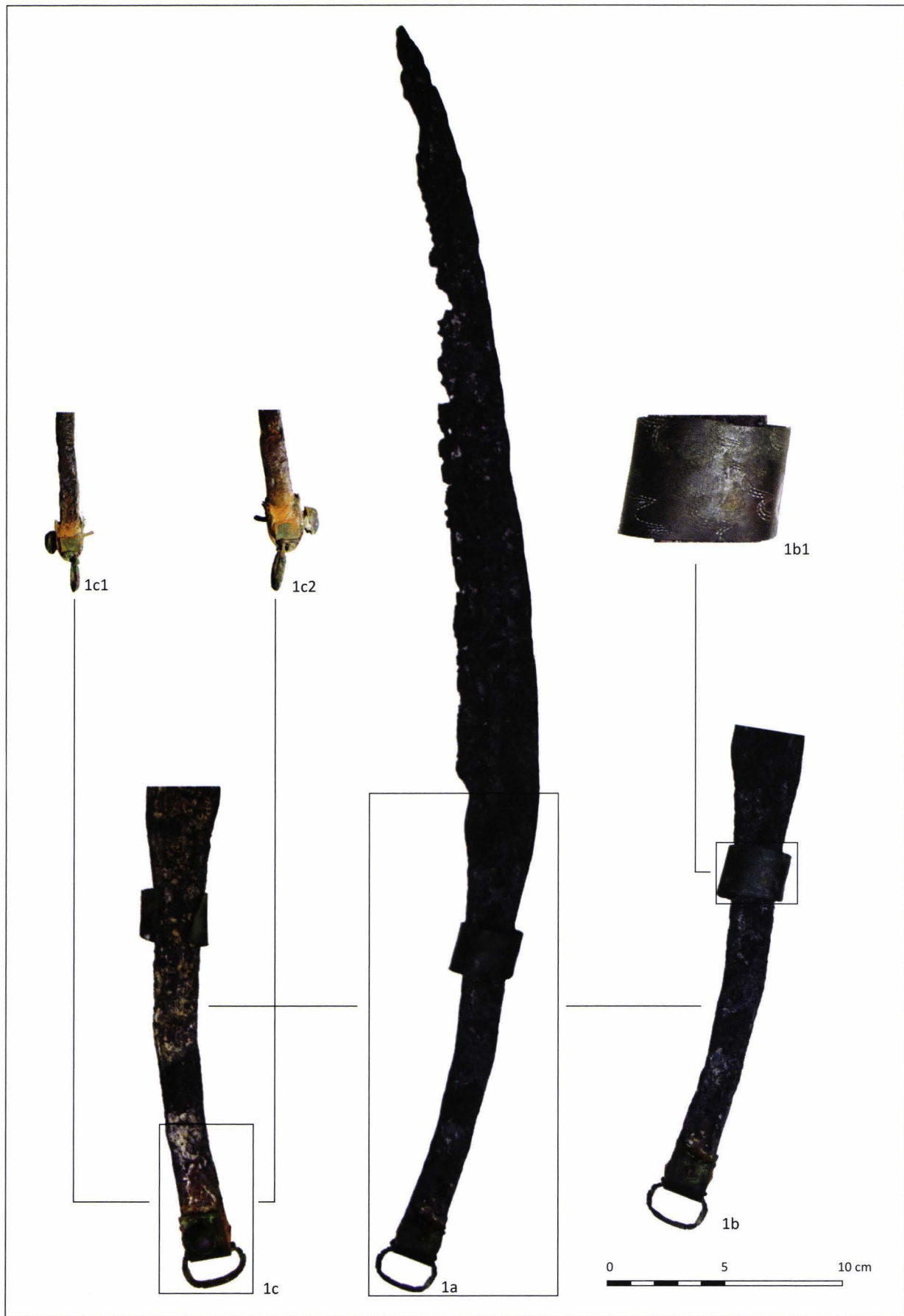

Plate III. 1. Photo of the piece purchased from E. D. Pădurean